

SAHİBİNDEN SATILIK

Nefes nefeseydi. Yağmur damlaları yüzünü deliyordu. Kara lastik çizmeleriyle yere basmadan koşuyordu. Çamura bulanmış gelin bebeğini düşürmemek için sımsıkı sarılmıştı ona. Şaşkındı, çocuk ürkekliğindeydi , içini acı kaplamıştı. Çok korkuyordu! Yağmur, rüzgârı da önüne katmış, kendisine boyun eğen yeryüzüne aman vermiyordu. Ağaçlar hışımla sallanıyor, kuşlar başlarının üstünde bir bulut gibi, ötüşerek uçuşuyordu. Gözleri yanıyor, burnu sızlıyordu. Önündeki gölgenin peşini bırakmadan koşuyor, koşuyordu. Sırlıslam olmuş gelinliği ayaklarına dolanıyor, gücü giderek azalıyordu. Yağmur soluk aldirmiyordu, buna karşın o daha da hızlanıyordu. Çamur çamurdu her yer! Yaklaştı,yaklaştı...Uzandı, kavradı onun kolunu. Gölge döndü, upuzun saçları bembeyazdı.. Hiç böyle görmemişti o yüzü! Kırış kırıştı... İfadesi garipti, acı içindeydi bakışları. İyice yaklaştı yanına, dudakları titriyordu, bir soluk gibi söyledi: "Tutmadın beni! Tutmadın!"

Kadın kocaman açılmış gözlerle baktı baktı, ıstırap fışkırdı her yanından...Sonra taş kesildi. Karşısındaki annesiydi!

Sabah, yeryüzünün kapısını çalmamıştı henüz! Birden açtı gözlerini birisi dürtmüş ya da seslenmişçesine...Yine ıslak ıslaktı yanakları. Dişleri kenetlenmiş, çenesi kasılıp kalmıştı. Sağ elinin tersiyle sildi gözyaşlarını. Evi dinledi; çıt, pat, pıt... Buzdolabı, televizyon,soba sessizliğin boşluğunu doldururcasına, aralıklarla büyütüyordu bu sesleri. Döndü, sırtüstü yattı.

Israrlı köpek havlamaları geceyi uyutmuyordu. Tek tük geçen taşıtların gürültüsünü, uçakların karanlığı yırtan sesini, yüreğindeki nedensiz çarpıntının kulaklarında yarattığı uğultuyu dinledi bir süre... Kaç zamandır hep bu saatlerde uyanıyordu. Karabasanlar içinde kıvranıyor, yeniden uyuyabilmek için gözlerini yumuyor ama bir türlü dalamıyordu. Soluna döndü yine. Kalbi hepten sıkışmıştı.

Hiç sevmiyordu sol yanını! Soluna yatınca tüm uzuvları ezilsin, öyle ezilsin ki, tüm ölü sinirlerini ayağa kaldırsın istiyordu acı!

Yine yumdu gözlerini. Bu vakitte kalkıp da ne yapacaktı ki! Uyuyabilmek için doktorun dediği gibi nefes çalışması yaptı. Bir süre bekledi. Yok, yok! Tekrar sırt üstü yatmayı denedi. Ooof! Ne yapsa uyuyamıyordu. Tıkır tıkır tıkır...Kulaklarına yine o ses - at arabasının tekerleklerinin tıkırtısı- geldi. Uğursuz ses, uğursuz at arabası, uğursuz zaman ...

Nefesini tuttu. Sağ eliyle sol kolunu yavaş yavaş kontrol etti. Aynıydı her şey... Gözleri doldu. Dudak büktü ağlamaklı. Çocukça duasını da etmişti yatarken, gerçeğin asla değişmeyeceğini bile bile: "Sabah kalkınca sol kolum düzelmiş olsun, kıvrılmasın parmaklarım! Ben de herkes gibi olayım. Yalvarıyorum sana Tanrım!"

Hınçla kalkıp oturdu yatağın içinde.Ne diye ötüp duruyordu bu horoz! Bu uyanış, sabahın hangi güzelliğini armağan edebilirdi ki ona! Mutfakta aralıklarla lavaboya damlayan suyun sesi, hepten sinir etti onu. Şıp...Şıp...Şıp...Dışardan araba kornaları, çocuk konuşmaları geliyordu. Yine başlamıştı işte, hayatın sevimsiz sesleri! Gerindi...Bir türlü dümdüz uzatamadığı güdük sol koluna ilişti gözü... Hep aynı şekle bürünmekten yorulan, kasılan kıvrık parmaklarına baktı. Yıllardır bir kere bile, bir şeyi tutamayan aciz parmaklarına... Çirkindiler.

Ayaklarını, zorlanarak indirdi yere. Başını kaldırıp annesinin gözünü de gönlünü de birazcık olsun avutsun diye aldığı tabloya baktı. Denize sıfır, önünde küçük bir kayık bekleyen begonvillerle süslü güzel, taş eve dikti gözlerini. Orada yalnızca bir ilan görüyordu:

"Ömürler Sitesi'nde sahibinden acil satılık bir yaşam! Çocukluk, gençlik ve orta yaşlıktan oluşan üç karanlık odalı, acularla, yalnızlıklarla, sıkıntularla dayalı döşeli ve kelepir..."

Yaşanmamışlıklarla dolu geniş bahçesiyle sizin olabilir! Kaçırmayın! Balkonu anılara uzak, sıfır bir ömür! Üstelik asansörlü, üstelik defolu, süper!”

Hastanede, evde geçen iki yılın ardından ilköğretime başlamıştı:

-Sen neden böylesin?

-Çok acıyo mu senin kolun?

-O parmaklarını düzeltemiyor musun?

-Böyle mi doğdun sen?

Belki yalnızca çocukça bir meraktı arkadaşlarının soruları; ama onun için, asla yanıtlayamayacağı kahredici bir yaraydı. ”Neden? ” kendisinin de yanıtını bulamadığı bitimsiz bir soruydu. Çok mutsuzdu. Bir gruba yaklaşacak olsa hemen hepsi dağılıveriyordu. Farklıydı işte! . Ne bayram törenlerine alıyorlardı onu ne de tiyatro, dans gösterisi gibi etkinliklere! Acısı, okul ortamında iyice dağlanmıştı. Ölesiye saklamak istiyordu, yok olmak istiyordu.

Evde annesi babası, üzerine titredikleri için acılarını bir şekilde unutmaya çalışıyordu. Ama okulda...

Mezun olduğunda, diplomasındaki alışıldık cümleleri o şöyle görüyordu: **“...kızınız kocaman yalnızlıklar içinde, mutsuzlukların en yüksek derecesiyle okulumuzdan başarıyla mezun olmuştur.”**

Liseye gitmemişti. Yeni bir okul ortamını kaldıracak gücü kalmamıştı çünkü! Aynı meraklı bakışlar, aynı kaçışlar, aynı sorular! Üstelik görüntüsü daha da kötüleşmişti. Artık evden hiç çıkmak istemiyordu. Çoğunlukla oturduğu yerden yaşayamadıklarını seyrediyordu pencereye sığıdığı kadarıyla.

Hastane, rapor gibi önemli işler için dışarıya çıkacak olsa bile her adımında “Fark ettiler mi acaba? “ kuşkusu, onu iyice ağırlaştırıyor, bedeni yine o gün olduğu gibi yolun asfaltına göçüyor, kan ter içinde, nefes nefese kalıyordu. Hep duvar diplerinden sakınarak yürüyor, küçük gözlerini iyice kısıyor, kırk iki yıllık nefretini kendisine bakan her insana zehirli bir ok gibi ışınıyordu.

Yataktan kalktı. Ayaklarını sürüye sürüye salona geçip her zamanki koltuğuna oturarak kolçağa yerleştirdiği sağ koluna baktı. Ne güzeldi! Etrafa bakındı hüznle. Çok sevdiği anne babasından geriye çerçevelerdeki siyah beyaz, sararmış fotoğrafları kalmıştı. Onlar öldükten sonra çöplük gibi yaşadığı bu evde ağır bir koku hâkimdi artık. Kapıdan girişteki bulut da kaybolmuştu, arapsabunun kokusu da...

Komodinin yanında yerde sepet içinde duran Prenses’ine ilişti gözü. Duvaklı başı kopuktu. Kendisi koparmıştı o başı. Sabit gözlerle ona bakan Prenses, “Senin de, benim de hayatım sona erdi!” diyordu. Her şeye karşın atmaya kıyamamıştı Prenses’ini. Çamur lekeleri, artık acı bir kahverengiye dönüşmüş gelinliğiyle umutsuzca ona bakıyordu. Bebeği bile gelinlik giymişti. Ama o? Bunca yıl hiçbir erkek ona sevgiyle bakmamış, ona dokunmamış, hiç kimse ona, ”Benimle evlenir misin?” dememişti. Her şey gibi, annelik de, mutluluk da evcilik oyunlarında kalmıştı.

Bitimsiz öfkelerle, nefretlerle morarınca kadar ne çok dövmüştü bu kolunu! Şimdilerde sağ omzuna, sağ koluna giren krampların tek nedeni de bu zorlanmalardı. İsyandar büyüdü, büyüdü içinde yine. Çıldırarak gibi oldu, saçını başını yolmak, tüm dünyayı ters yüz etmek, her şeyi yok etmek istiyordu. Büyüdü nefreti, kocaman bir ev kadar, sokak kadar, kent kadar oldu! Hızla kalktı yerinden, yıllardır aynı şekilde kullanılmaktan yer yer aşınmış babasının deri kemerini vestiyerden aldı. Orta yerinden sımsıkı kavradı baba yadigarını... Hani neredeydi babasının onu saran kolları? Annesinin

tesellilerden örülmüş o tatlı sesi neredeydi? Bu evde kahkahalar nereye gizlenmişti? Vurdu, vurdu, vurdu... ”Neden düzelmiyorsun sen? Neden? Neden?” Haykırarak ağlıyordu. Saçları alev alevdi. Gözleri öfkeden kör olmuştu. Vurdu, daha çok vurdu... Yok edemediği gerçeğe var gücüyle vurdu. Acıdan bayılınca kadar ...

Beş yaşındaydı. Kendi kendine bir köşeye çekilir, bebeklerini, hayvanlarını konuşur; çocuk olur, anne olur, sütçü olur, bakkal amca olur, komşu teyze olur, her birini ayrı ayrı yaşar, yaşatırdı. Ama en çok anne olmayı severdi. Prenses’i onun hayali küçük kızydı. Bütün gün onunla oynar, sokağa bile çıkmazdı... Bebeğinin saçları, annesininkiler gibi çok güzeldi. Duvağını çıkarır, şekilden şekle sokardı bebeğinin saçlarını. Onunla konuşurken sesini annesininki gibi biçimlendirir, Prenses’ini ikna etmeye çalışırdı: ”Ama yemeğini yemezsen büyüyemezsin ki!..Ağlama Prenses’im, ağlama! Şimdi altını açacağım... Ağlarsan gelin olamazsın yaaa! Bak şimdi, annen sana mama yapacak!...Balım, kaymağımı, Prenses’iiiiim benim!”

Annesi kendisine hep böyle seslenir, içi titreyerek bakardı. Annesi, babası ve o...Mutluydular. İki basamakla çıkılan evlerine yarısı camlı, demir parmaklıklı büyük kapıdan girer girmez bir ferahlık hissedilirdi. Evin her köşesine sinmiş arapsabunu kokusu iç aydınlatırdı. Sanki tavana asılı bir buluttu bu koku da; içinde annesi, babası ve kendisi sarmaş dolaş, mutlu mutlu gülümserlerdi kapıdan her girene...

O gün annesi pazara gidecekti. Babası çalıştığı için, annesi yapardı evin alışverişini. O da gitmeliydi. O da Prenses’inin annesiydi, mama almalydı ona...”Hava yağacak gibi, yaz yağmuru ıslatmasın bal kaymağımı. Sen Mahinur Teyze’ne kal.” demişti annesi. Ama o kabul etmemiş, gitmişti annesiyle pazara. Prenses’i de kucağındaydı. Çok kalabalıktı pazar yeri. Çok da gürültülü. Pazarıcı amcalar, teyzeler bağırıyordu çığlık çığlığa. Annesi bir eliyle sımsıkı, kızını tutuyor, bir eliyle de çocuk arabasından bozma pazar arabasını sürmeye çalışıyordu. Kalabalık, her tarafını çevreleyen duvar gibiydi. Başını kaldırdı. Kuşlar özgürce kanat çırpıyordu.

Karmaşanın içinde o, Prenses’ine limonatacıları, dondurmacıları, şekerçileri, simitçileri, baloncuları tek tek gösteriyordu. Epeyce dolaştılar. Her şeyin en hesaplısını bulup aldıktan sonra bitmişti alışveriş. İşte şimdi en sevdiği anlara gelmişti sıra. Annesi ona iki külah karışık dondurma almıştı. O kadar lezzetliydi ki! Büyük bir zevkle dondurmasını yalarken annesi de onu sürüklüyordu. Yaz yağmuru, serinleten iri damlalarını yeryüzüne serpiştirmeye başlamıştı. İnsanlar, pazar şemsiyelerinin altına kaçıyorlardı. Hemen az ötede, alışveriş yapanları, evlerine taşıyan at arabalarının olduğu yere geldiler. Çantaları, pazar arabaları dolu dolu insanlar, hiç beklemeden üstü tenteye kapalı, iki tarafı oturaklı at arabalarının kasasına sırayla biniyorlardı. Onlar da binmişti. O annesinin kucağındaydı, Prenses de onun kucağında. Demir basamakla çıkılan kasanın en uç köşesine oturdular. Hareket etmişti at arabası: Tıkır tıkır...

-Anne sen de ister misin?

-Yok, sen ye yavrum!

-Annee!Annee! Ellerime akıyor dondurma... Bebeğim yapış yapış olacak! Sen tutsana bebeğimi! Ama sakın düşürme!

-Kızım, baksana, elim, kolum dolu. Onu nasıl tutayım şimdi?

-Ama anne atlar çok koşuyor. Bebeğim korkuyor, çok korkuyor bebeğim!

Atlar sanki yağmurun hızından geri kalmamak için koşarak ilerliyorlardı. O sarsıntı içinde dondurmasını yemeye çalışırken Prenses’ini tutamadı, hızla elinden kayıp yola düştü güzeller güzeli gelin kızı. Çamurlu su birikintisine düşmüştü. Bebeciği ölecekti! O panikle ağlaya ağlaya annesinin

kollarından kurtulup ayağa kalktı. Ama birden dengesini kaybetti ve bebeği gibi yola yapıştı... En son hatırladığı, annesinin korkuyla açılmış gözleriydi. Sonra...

Komşu Mahinur Teyze, ısrarla sesleniyordu kapının önünde, ” Kızım,açsana! Bak ne diyeceğim sana.” Yılların komşusu, tüm geçmişlerine tanıktı...Kalktı yerden, bedeni ısıraplar içindeydi. Kemerini yerlerde sürükleyerek götürüp vestiyere astı. Aynaya baktı, perişan, çirkin bir yüz ona bakıyordu. Saçlarını eliyle düzeltti. Kıpkırmızı kolunu örtmek için üstüne bir ceket aldı. Zorlukla giyindi. Hiç konuşacak gücü yoktu. Zor bela açtı kapıyı. “Yavrum günaydın! Niye kapıyı pencereyi açmadın,ama bak ben merak ederim sonra! Güzel kızım, sana bir teklifim var. Ne olur, kabul et. Mahalleye yeni taşınanlar var ya! Bir yardımcıya ihtiyaçları varmış... Ne oldu kızım? Neden öylece bakıyorsun? Sen, sen, iyi misin?..”

Başlı zonkladığı için Mahinur Teyze'nin peşpeşe söylediklerini kavramaya çalışıyordu. Zorlukla açtı ağzını, “Ben ne işe yararım ki!” Rahmetli annesi yaşındaki kadıncağz, bu tehlikeli cümlelerin insanı dibe çeken ağırlığını duymazdan geldi. ”Bak yavrum! Bu ailenin on iki yaşındaki çocuklarının ağır bir kas hastalığı varmış. Tekerlekli sandalyedeymiş. Anne baba da çalıştıkları için, onunla vakit geçirecek temiz, iyi birini arıyorlar. Arada ona kitap filan okuyacak, onunla oyun oynayacak birini. Duyunca hemen sen geldin aklıma. Sen yaparsın.” Boş boş baktı, “Ben mi?” dedi inanmaz bir sesle. Bunca yıl bir işe yaramamanın, babasının maaşıyla geçinip eve bir köstebek gibi gömülmenin ezikliğiyle...

Mahinur Teyze, “Yavrum, sevaptır. Bence onu en iyi sen anlar, en çok sen yardım edebilirsin ona.” Gözlerini dikti bu iyi niyetli komşularına, “Bu kolla mı?” Israrla bastırıyordu Mahinur Hanım, “Evet kızım, bu kolla. O sevmediğini söylediğin güzel kolun, bir sürü iş görebilir... Sağ koluna, sol kolun da katkı yapar, tekerlekliyi ittirirsin, o kadar işte! Çocuğa hikâyeler okursun, beraber bulmacalar çözersiniz, onu mutlu etmeye çalışırsın. Yavrum, zaten çocuk çok içe kapanıkmış. Konuşursun güzel güzel, bakarsın seni sever, sana açılır bile... O çocuk sana muhtaç! Sen bunu yapabilirsin kızım. Haydi he de!”

Heyecandan ceketinin düğmesini ileri geri döndürmeye başladı. Yapabilir miydi?

Kapı önü bu sabah pek sakindi. Başlarının üstündeki salkım söğüt, huzurla sarıp sarmalıyordu onları. Sandalyeden kalktı. Hemen yanında, her sabah olduğu gibi oturduğu yerden, elini usul usul kaldırıp serçelere ekmek kırıntılarını atan Burak'a sevgiyle baktı. İki aydır evden sabah çıkıyor, akşama kadar Burak'la vakit geçiriyordu. Sessiz,durgun bir çocuktü. Sevmişti bu çocuğu, hem de çok! Var gücüyle onu canlandırmak, güldürmek, mutlu etmek için uğraşıyordu. Burakların evi düzayak bir ev olduğu için biraz fazla çaba harcayarak da olsa her sabah ve her akşamüzeri onu bahçeye, kapının önüne çıkarıyor,gelenle geçenle sohbet ediyor, araba modelleri üzerine iddiaya giriyor, sözcük bulmaca oyunu oynuyorlardı. Burak'la bir anne gibi ilgileniyor, en ağır işleri bile onun için büyük bir gayretle yapıyordu. Oyunlarla büyümesi, kahkahalarının mahalledeki her pencerede tatlı bir gülüş bırakması gereken bir çağdaydı Burak; ama tekerlekli sandalyede elini ayağını bile özgürce oynatamıyordu. Oysa kendisi...

Bir işe yarıyordu artık! Gökyüzüne baktı, kuşlar yine kanat çırpıyordu özgürce! Huzurla derin bir nefes aldı. En önemlisi, Burak artık her sabah yolunu gözlüyordu pencerelerde. Birlikte çok mutluydular...

Evin köşesindeki bakkalın sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı:

-Ablam bugün nasılsınız bakalım? Delikanlı mı, sen mi kazandın iddiayı? Gazozlar kimden?

Gülümseyerek sol kolunu ağır ağır kaldırıp Burak'ı gösterdi:
-Elbette Burak kazanıyor bakkal ağbisi, deyip sımsıkı sarıldı ona.
Burak dönüp titreyen bir sesle, "Sen hep yanımda ol!" dedi.
Yaşamı, artık satılamayacak kadar anlamlıydı...!

Ersin Köseoğlu / İZMİR